

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Вълшебникът от Оз: Как беше издигнат балонът (17/24)

Три дни Дороти не получи ни вест, ни кост от Оз. Това бяха тъжни дни за малкото момиченце, въпреки че приятелите ѝ бяха доста щастливи и доволни.

Плашилото им каза, че има прекрасни мисли в главата си; но той не казваше какви са те, защото знаеше, че друг освен него не може да ги разбере. Когато Тенекиеният човек се разходи, той усети как сърцето му се мята в гърдите; и каза на Дороти, че е усетил как това е по-мило и нежно сърце от това, което е имал, когато е бил направен от плът. Лъвът обяви, че не го е страх от нищо в света и щастливо би се изправил пред армия или дузина свирепи калиди. Така всеки от групичката беше удовлетворен без Дороти, която копнееше повече отвсякога да се върне в Канзас.

На четвъртия ден, за нейна огромна радост, Оз изпрати да я повикат и когато тя влезе в Тронната зала, той я поздрави мило:

- Седни, скъпа моя; мисля, че намерих начин да те измъкна от тази страна.

- И да ме върнеш в Канзас? - попита тя развълнувано.

- Ами, не съм сигурен за Канзас - рече Оз, - защото нямам ни най-малка идея къде се намира. Но първото нещо, което трябва да направиш, е да пресечеш пустинята, и тогава би трябвало да е лесно да намериш пътя към дома.

- Как бих могла да пресека пустинята? - запитва тя.

- Ами, ще ти кажа какво мисля - каза човечето. - Виж, когато пристигнах в тази страна, бях в балон. Ти също си дошла по въздух, като те е носил циклонът. Така че вярвам, че най-добрият начин да пресечеш пустинята би бил по въздух. Разбери, далеч извън силите ми е да създам циклон; но обмислях въпроса и вярвам, че мога да направя балон.

- Как? - попита Дороти.

- Балонът - рече Оз, - се прави от коприна, която е покрита с лепило, за да държи газа вътре в него. Имам много коприна в Двореца, така че няма да е проблем да направим балон. Но в цялата тази страна няма газ, с който да напълним балона, за да го накараме да се носи.

- Ако той не се носи - отбеляза Дороти, - няма да ни е от никаква полза.

- Вярно - отговори Оз. - Но има друг начин да го накараме да се носи, който е да го напълним с горещ въздух. Горещият въздух не е толкова добър като газа, защото ако въздухът изстине, балонът ще падне в пустинята и ние ще сме изгубени.

- Ние! - възкликна момичето. - Идваш с мен ли?

- Да, разбира се - отговори Оз. - Писна ми да бъда такъв измамник. Ако изляза от този Дворец, хората ми бързо ще разкрият, че не съм Вълшебник и тогава те ще са ми ядосани, че съм ги мамил. Така че трябва да стоя затворен в тези стаи по цял ден и това става изморително. Предпочитам да се върна в Канзас с теб и пак да бъда в цирка.

- Ще се радвам да ми правиш компания - каза Дороти.

- Благодаря - отговори той. - Сега ако ми помогнеш да зашия копринените парчета едно за друго, ще започнем работа по нашия балон.

Така че Дороти взе игла и конец и когато Оз отрежеше парчетата коприна в подходящата форма, момичето грижливо ги зашиваше едно за друго. Първо имаше парче светлозелена коприна, после парче тъмнозелена, а накрая парче смарагдовозелена; защото Оз имаше желанието да направи балона в различни нюанси на цвета около тях. Отне им три дни да зашият всички парчета едно за друго, но когато приключиха, имаха голяма торба от зелена коприна, която беше повече от двадесет фута дълга.

Тогава Оз го боядиса отвътре с един тънък слой лепило, за да го направи въздухонепромокаем, а след това обяви, че балонът е готов.

- Но на нас ни трябва кошница, в която да се возим - каза той. Така че той изпрати войника със зелените мустаци да му донесе голям кош за пране, който той завърза с много въжета за дъното на балона.

Когато всичко беше готово, Оз прати вест на хората си, че ще посети свой брат велик Вълшебник, който живее в облаците. Новините се разпространиха бързо из града и всеки дойде да види чудесната гледка.

Оз заповяда балонът да бъде изнесен пред Двореца и хората го зяпаха много любопитно. Тенекиеният човек отсече голяма купчина дърва и накладе огън от тях, а Оз държеше дъното на балона над огъня, така че горещият въздух, който се надигаше от него, да влезе в копринената торба. Постепенно балонът се наду и се издигна във въздуха, докато накрая кошницата едва докосваше земята.

После Оз влезе в кошницата и каза на всички хора със силен глас:

- Сега заминавам да направя посещение. Докато ме няма Плашилото ще Ви управлява. Заповядвам ви да му се подчинявате така, както и на мен.

През това време балонът силно дърпаше въжето, което го държеше за земята, защото въздухът в него беше горещ и това направи теглото му много по-леко от въздуха, без него той дърпаше силно да се издигне в небето.

- Ела, Дороти! - извика Вълшебникът. - Побързай или балонът ще отлети.

- Не мога да намеря Тото никъде - отговори Дороти, която не искаше да изоставя кученцето си. Тото беше избягал в тълпата, за да лае по едно котенце и Дороти най-накрая го намери. Вдигна го и побягна към балона. Тя беше на няколко стъпки от него, а Оз протягаше ръцете си да ѝ помогне да влезе в кошницата, когато въжете направиха прас! и балонът се издигна във въздуха без нея.

- Върни се! - изкрещя тя. - И аз искам да отида!

- Не мога да се върна, скъпа моя - извика Оз от кошницата. - Довиждане!

- Довиждане! - извикаха всички и всички очи се обърнаха нагоре, където Вълшебникът се взеше в кошницата, издигайки се всеки момент все по-нагоре и по-нагоре в небето.

И това беше последният път, когато който и да е от тях видя Оз, Великият вълшебник, въпреки че той може и да е стигнал жив и здрав в Омаха и да е там сега, няма как да знаем. Но хората го помнеха с обич и си казваха един на друг.

- Оз винаги беше наш приятел. Когато беше тук, той ни построи този красив Смарагден град, а сега, когато го няма, той остави Мъдрото Плашило да властва над нас.

Все пак те тъжаха много дни за загубата на Великия вълшебник и бяха безутешни.